

XVII, 1907, кн. 6, с. 617 и 618.

36. Показателно е изказването на Т. Траянов пред П. Господинов: „Неуравновесен дух, който президевременно поквари духа, като измени на творческия си натюрел. От него можеше да излезе отличен български Некрасов.“ Вж. П. Господинов. Моите срещи и разговори с Т. Траянов. – В: Т. Траянов. Нови изследвания. С., 1987, с. 216.

37. Н. Георгиев нарича „дояворовския тип лирика компактен, а следващия – дифузен.“ Вж. Н. Георгиев. Анализ на лирическата творба. С., 1985, с. 39.

38. Например стихотворението „Духът на възделението“ (1907) звучи като иронична реплика към „Песен на песента ми“ (1906), към поемата „Демон“ (1906) и въобще към декадентския контекст, в който се вписва „Безсъници“.

39. В периода 1899–1900 Яворов изпраща всяка нова творба до редакторите д-р Кръстев и П. П. Славейков и получава съответните коректури, придружени от невинаги ласкателни отзиви. Вж. по-подробно Г. Найденова-Стоилова. П. К. Яворов. Летопис на живота и творчеството му. С., 1986, с. 90–131.

40. Например: „Безпросветен мрак е в него и около него и гасне инстинктът за живот и за деятелност... Но не кипи ли в гърдите на поета, който изгасява една след друга всички лампади на ума и на сърцето, – не кипи ли в неговите гърди най-бурен живот на чувството и мисълта?“. Вж. В. Миролюбов. П. К. Яворов. Литературен силует. – В: сп. „Мисъл“, Литературен сборник. Книга I, 1910, с. 140.

41. Някои от известните **нощни** заглавия на Яворов се появяват сравнително късно, т.е. по времето, когато той вече е осмислил и приел функцията „поет на нощта“ (Вл. Василев, 1906). Например: „Угасна слънце“ (1914), „По-близо до заход“ (1910), „Майска вечер“ (1910). Цикълът „Царици на нощта“ също окончателно е оформен през 1910 г.

42. Вж. симптоматичното изказване на поета пред М. Арнаудов: „Аз съм се домогвал до яснота; тъмнотата не е търсена, а е тъмнота на мисълта.“ – Вж. М. Арнаудов. П. К. Яворов. Личност, творчество, съдба, С., 1970, с. 126.

43. П. Рикьор. Цит. съч., с. 107 – 108.